

POSELSTVÍ VELIKONOČNÍHO OSTROVA

METODIKA PRO MALÉ 7–12 LET

SCÉNKY
E-PŘÍLOHA PRO MALÉ

6

SCÉNKA 1: O VZNIKU VELIKONOČNÍHO OSTROVA

POZADÍ SCÉNKY, KULISY

Scénka děti zjednodušenou formou seznamuje se sopečným původem Velikonočních ostrovů.

Na vyvýšené místo umístíme sopku, vedle ceduli s nápisem TICHÝ OCEÁN, PŘED 470 MILIONY LETY (z druhé strany s nápisem VELIKONOČNÍ OSTROV). Scéna je vyzdobena modrými gázami evokujícími moře, další rekvizitou je chobotnice, která bude sloužit jako mikrofon, za stolem je nachystaná plyšová ryba, která pomůže zpívat refrén, a maketa trilobita Pepy, který se objeví a upozorní na výbuch. Dále je potřeba přehrávač hudby. Vhodnou rekvizitou je hudební nástroj pro trilobita Karla (ukulele, kytara, foukací harmonika).

Tip: nejruznější zvuky jsou zdarma ke stažení na SoundBible.com.

ROLE

- trilobit Karel (hlavní role)
- DJ + obsluha plyšových ryb a trilobita Pepy
- postava v černém

SCÉNA

Trilobit Karel sedí v křesle, na očích sluneční brýle, v ruce drink – prostě relax. Trilobit Karel mluví dost nespisovně, působí jako klasický vyznavač kultu hippies.

Trilobit Karel (osloví děti): „Nazdárek bazárek, děcka! To je pohodička, co? Zlaté trilobití život! Celé den koupačka v teplých vodách Tichýho oceánu, plankton mi sám vplouvá do pusy. Taky máte takové bájo život?“

Komunikace s dětmi dle situace (ve stylu: „Vy nevíte, kdo je to trilobit? Koukněte, jaké mám pěkné krunýř. Jo a tady mám řitní otvor, kdybyste to náhodou nepoznali, chcete si šáhnout?“)

Trilobit Karel (usrkne drinku): „Chtělo by to nějakou mjúzik.“ Trilobit Karel vezme ukulele a zkusí pár falešných tónů.

Trilobit Karel: „Hmm, tak to asi necháme na Bobovi...“ (usoudí sebekriticky).

DJ za stolem pustí skladbu *Don't worry be happy* od Boba Marleyho. Karel vezme do ruky chobotnici jako mikrofon a začne si prozpěvovat, stříhne si samozřejmě i nějaký ten taneček do rytmu. Hraje hudba, při refrénu „úúúú, úúúú, úúúú“ zpívají i ryby, které vykouknou zpoza stolu. Trilobit Karel může vyzvat ke zpěvu i děti, aby si zanotovaly s ním.

Během prvního refrénu se ale hudba začne ztišovat a nahradí ji zlověstné zvuky (nahrávka zemětřesení – například *Earthquake.mp3* ze SoundBible.com).

Trilobit Karel (zpozorní): „Co to je? Slyšíte to, děcka? To vypadá na pěkné fičák!“

Objeví se **trilobit Pepa** (zpoza stolu).

Trilobit Pepa (hystericky křičí): „*Karle, bouchne to, bouchne to! Utíkej! Zachraň se, kdo můžeš!*“

Objeví se **ryby** a také s křikem zmizí.

Trilobit Karel: „Co že bouchne? Co to plácal? To nebude tak žhavý...“

DJ pouští skladbu Richarda Strausse (Also sprach Zarathustra). Hned po úvodních tónech **Karel** zahlásí:

Trilobit Karel: „Tak na to se raději posadím“ a sedne si do křesla, v ruce svírá křečovitě drink, už i na něm je vidět vzrůstající neklid.

Na scénu přitanečí postava v černém, víří oranžovými gázami (magma). Hudba stále zní. Postava v černém provede pokus připomínající výbuch sopky – reakce octa s jedlou sodou. Sopka „vybuchne“. Postava otočí ceduli s nápisem TICHÝ OCEÁN na nápis VELIKONOČNÍ OSTROV. Hudba se ztiší.

Trilobit Karel (vyjeveně zírá): „Tak to bylo hustý, co, děcka? Velikonoční ostrov? A to má být jako co? Jo vy máte tábor na Velikonočním ostrově? Jo aha, tak to bude asi veselý, jak se tak na vás dívám. Jakože né že bych neměl rád děti, ale raději se uklidím do trochu klidnějších vod. Čus bus!

SCÉNKA: O PTAČÍM MUŽI

DJ znovu tiše pustí Boba Marleyho jako kulisu.

POZADÍ SCÉNKY, KULISY

Scénka vypravuje o tom, jak se současný držitel titulu Ptačího muže Noronio připravuje na každoroční souboj. Po scéně si děti vše vyzkouší na vlastní kůži v rámci aktivity Ptačí hry.

Mezi potřebné rekvizity patří domorodé oděvy (pro Ptačího muže Noronia a členku kmene Ramanu), paruky, pomůcky pro nácvik jednotlivých disciplín: např.:

- úkol 1 – nošení pingpongového míčku – míček mezi čelem a členkou (páskou přes oči)
- úkol 2 – kliky, dřepy, kotouly, žabáky, cokoliv
- úkol 3 – skoky přes dřevěné kuláče
- úkol 4 – člunkový běh / slalom

ROLE

Ptačí muž Noronia

Členka kmene ptačího muže Ramana

SCÉNA

Ptačí muž Noronia překvapí děti svým rázným příchodem:

Noronia: „Vítejte! Z jakého jste klanu?“ Z dětí asi nedostane smysluplnou odpověď a pokračuje: „Aha, to nevádí. Vy jste se určitě přišli podívat na takového přeborníka, jako jsem já. Loni jsem získal titul Ptačího muže, protože jsem byl nejrychlejší, nejsilnější a nejchytřejší. A víte co? Letošní souboj se blíží a já si věřím, že titul Ptačího muže bezpečně obhájím. A víte proč? Protože pravidelně trénuju! Jak často trénujete vy?“ (zmatené pohledy dětí) „No nevádí, tak já vám to ukážu!“

Do scény vstupuje členka kmene Ramana.

Ramana (posměšně): „Ty že jsi nejrychlejší? To tak. Možná před rokem, ale od té doby jsi pěkně přibral!“

Noronia: „Hele, podívejme se, jaké to má chytré řeči! Chytit rybáka to neumí a myslí si, že může poučovat velkého Ptačího muže!“

Ramana (vzývavě): „No tak se předved', co umíš!“

Noronio se nenechá dlouho přemlouvat. Jeho mužská ješitnost ho nutí se co nejvíce předvádět. Postupně dětem ukazuje jednotlivé disciplíny, počíná si ovšem značně nemotorně. Ramana jeho předvádění shovívavě sleduje. U některých disciplín se jí ho zželí a pomůže mu. Na závěr vybídne děti, aby si jednotlivé disciplíny taky vyzkoušely a scénka tak plynule přejde ve hru.

SCÉNKA: O TOM, JAK VŠECHNY ZDROJE UBÝVAJÍ

POZADÍ SCÉNKY, KULISY

Scénka děti seznamuje s tím, jak na ostrově postupně docházejí důležité zdroje a jak tuto situaci vnímají obyvatelé ostrova. Na scéně je umístěn okrouhlý stůl a lavička pro Ptačího muže a obyvatele ostrova. Mezi potřebné rekvizity patří domorodé oděvy.

ROLE

Ptačí muž Noronia

Obyvatelé ostrova (Obyv1, Obyv2, Obyv3)

SCÉNA

Ptačí muž Noronia a obyvatelé ostrova si pokojně žijí, všeho mají prozatím dostatek. Všichni sedí pohromadě a snaží se vyřezávat (nebo dělají některou z aktivit, kterou dělaly předtím děti) – jsou ale velmi nešikovní, a hlavně vůbec nešetří materiálem. Když se jim nedaří, rozpracovanou věc vyhodí, vezmou si nový kus dřeva a debatují o tom, co všechno už postavili.

Možná alternativa:

1. Mohou něco jíst, hodovat ve velkém a nedojedené jídlo vyhazovat.
2. Obyvatelé vyřezávají sochu Ptačího muže, ten je ale pořád nespokojen, nelíbí se mu veliký nos, malé oči, křivé zuby a podobně – materiál vyhodí, nešetří...

Obyv1 (namyšleně): „Hm, dnes jsem si přistavěl už páté patro na mém domu ze dřeva. Velmi rád se kochám východem a západem slunce z první řady.“

Obyv2: „Tý jo, poslouchej: a nebolí tě nohy, když celý den běháš nahoru dolů, dolů nahoru, nahoru dolů a zase nahoru a zase dolů... po tolika schodech?“

Obyv3 (hrdinsky): „Haha... To já jsem si k svému sedmiposchoďovému domu vyřezal a zavěsil výtah.“

Obyv1 a Obyv2 (souhlasně kývají hlavou a poplácávají se po plecích): „Ano, ano... výborný nápad... tak to už je hej... i já si vyrobím výtah!“

Noronia (celý čas se ovívá a přehazuje, utírá si čelo kapesníkem apod. – je mu velké horko a samozřejmě se pořádně cpe jídlem): „Fuuuu, to je ale hic, to se nedá vydržet...“ (obyvatelé souhlasí)

Noronia (směrem k dětem): „Poradte mi, co mám dělat, kde se zchladit a jak?“

(Pokud děti navrhnou oceán, brání se, že je to moc daleko, je najezený a nechce se hýbat, obyvatelé se k němu připojí, lomí rukama a podobně... Snaží se dovést děti, aby navrhli stavbu bazénu.)

Noronia (reaguje na návrh postavení bazénu): „To je skvělý nápad!“

Obyvatelé (palec nahoru): „Ano, ano... Ggood idea, super nápad, hned si vykopeme obrovský bazén.“

Ptačí muž ukáže na nějaký prostor, kde by se mohl bazén vybudovat (tráva kousek od scény), měla by tam být nějaká rostlinka/větvička, která by představovala poslední strom (obyvatelé nevědí, že je poslední). Mávnu nad stromem rukou, vytrhnou ho ze země a vyhodí. A začnou kopat bazén – hrát, že se postupně snižují, jako kdyby mizeli ve vykopané díře. Postupně jsou vyčerpaní z práce.

Obyv1: „Ty jó... to je práce! Já mám takovou žízeň, že bych vypil i celou Svitavu.“

Obyv2: „To já mám takovou žízeň, že bych i celou Svatku vypil.“

Obyv3: „Tak to já bych od žízně i ten Tichý oceán vypil. Jdeme se napít ke studánce.“

Skloní se nad studánku a zjistí, že je úplně prázdná. Jsou z toho zmatení, skáčou si navzájem do řeči a ptají se: „Kam se poděla voda? Co to je? Jak to, že je studánka prázdná?“

Obyvatelé (volají do studánky): „Haló! Vodóóó, kde jsi?“ (Začínají být v panice, začnou se obviňovat a překřikovat.)

Obyv1: „Co to má znamenat? Kdo tady byl naposledy? Já jsem tě viděl, když jsi bral vodu na sportovní hry... Ty jsi ji vyplýtl!“

Obyv2: „Nééé, já jsem tě viděl, jak jsi políval kamarád. To tys ji spotřeboval! Já nééé, to ty!“

Obyv3: „Studna vyschla! Nám vyschla studna!!!“

Obyv1: „Klid klid, kolegové, musíme se uklidnit a uvažovat, kam zmizela všechna voda. Ale s tou žízní se těžce přemýšlí.“

Obyv2: „Tak si dejme aspoň jablko nebo rajče, ty nás taky mohou osvěžit.“

Utíkají do komory (prostor za sezením – nějaká krabice) a zjistí, že i ta je prázdná. Opět se překřikují, obviňují a pak se rozhodnou jít za Ptačím mužem.

Obyvatelé (různě se překřikují): „Žádná jablka, žádná rajčata, do prkýnka... Co jenom budeme dělat? Komora je prázdná. Zachraň se kdo můžeš...“

„To ty! Já jsem tě viděl! Jednou ses zakousnul do jablka a pak jsi ho zahodil.“

„Já? Co já? No a tys jedl banány s jablky a s rajčaty a všechno najednou... Všechno jsi snědl!“

„Já?! No nevím, kdo si stěžoval, že má plné břicho...“

Noronia (spokojeně se vyvaluje a čeká na bazén): „Moji nejdražší, tak už je náš bazén vykopaný a naplněný osvěžující vodou?“

Obyvatelé (se překřikují): „Náčelníku, katastrofa!“ „Je s námi konec, náčelníku!“ „To je konec světa!“

Noronia: „Co se stalo? Co se děje?“

Obyv1: „Studna vyschla!“

Obyv2: „Komora je prázdná, všechno jídlo a potraviny jsou v čudu!“

Obyv3: „A máme strašnou žízeň!!!“

Noronia: „To není možné... Určitě jenom zbytečně děláte paniku...“ (obyvatelé si pořád stěžují)

„Počkejte, počkejte, nechte mě přemýšlet... Na tom slunci se neumím soustředit! Potřebuji nějaký stín, kde se budu moct spokojeně soustředit.“

Najednou se všichni podívají na strom, který jako poslední vytrhli se země, protože potřebovali místo na stavbu bazénu.

Obyv1: „Je mi hrozně horko! Není tady žádný stín!“

Obyv2: „Mám strašnou žízeň! Nemáme co pít!“

Obyv3: „Mám hrozný hlad, slyšíte mé břicho? Nemáme co jíst!“

Noronia: „Nejsem schopný přemýšlet v tomto horku!!!“

Všichni: „Co teď budeme dělat, co s námi bude?!?!?!“

SCÉNKA: O SKUTEČNÉM KONCI OSTROVA

POZADÍ SCÉNKY, KULISY

Scénka děti zábavnou a zjednodušenou formou seznamuje s tím, jak probíhal kolaps civilizace na Velikonočním ostrově. Vhodnými kulisami jsou ohniště, na ohništi pánev a vařečka, dále plyšová krysa, jedno polínko na přiložení do ohně, sklenice s trochou vody, semínka (např. slunečnicová), vejce, pelech (postel), kosti. Mezi potřebné rekvizity patří domorodé oděvy.

ROLE

Ptačí muž Noronia

Členka kmene ptačího muže Ramana

SCÉNA

Nově zvolený Ptačí muž **Noronia** má proslov k obecnstvu:

Noronia: „Tak jsem vyhrál soutěž o Ptačího muže, jsem teprve dva dny ve funkci náčelníka a už nemám komu vládnout. Hoši z kmene Dlouhouchých se pomlátili s kmenem Krátkouchých. Ach jo! Zbýl jsem jenom já a moje ženuška Ramana (pššt, támhle spí).“

Noronia popojde k ohništi a míchá vajíčka poslední fregatky na pánvi, nad ohněm se opéká poslední krysa (potkan), přiloží poslední polínko, zapíše to posledním douškem pitné vody. Může to komentovat. Na zemi v pelechu chrápe jeho žena Ramana.

Noronia (volá na ženu): „Ramano, přestaň se už válet a vylez konečně z té postele, udělal jsem snídani.“

Ramana: „Proč bych vstávala, stejně tady není co dělat, tak se můžu aspoň vyspat, ne? Co je k snídani?“

Noronia: „Máme míchaná vejce z poslední fregatky, marinovanou krysu a pražená palmová semínka, taktéž poslední. K tomu hlt pramenité vody, taky poslední.“

Ramana (vstane, nabere si jídlo a ochutná): „Chtělo by to trochu soli. Makeo, dones mi sůl. Makeo, slyšíš mě!?“

Noronia: „Nekřič, zapomněla jsi, že jsme Makeu včera snědli?“ ukazuje zbytek kostí. „Byl to dobrý kamarád.“

Ramana (obhazuje čín): „No, zas tak dobrý kamarád to nebyl – víš, že se o mě taky zajímal? Dobře, že jsme ho snědli, byly by s ním jenom trable. Stejně za všechno můžou ti tvoji příbuzní. Prý vznešený rod Dlouhouchých! No třeba ten tvůj děda, bývalej náčelník Arikamao, to teda byla hlava pomazaná! Těch soch, co nechal postavit pro všechna božstva. A k čemu to bylo, no? Bylo to na prd.“

Noronia (zamyšleně): „Někde se stala chyba. Ale kde? Teď už se nedá nic dělat! Nemáme vodu, nemáme stromy, nemáme půdu, nemáme co pěstovat, nic tu nežije. No nic, tak to tady zabalíme a hurá pryč odsud! Musím uznat, Ramano, že tvůj tatík Hao, známý to stavitel lodí, měl za ušima. Jako svatební dar nám věnoval tuto kánoi, je postavena z poslední palmy na ostrově.“

Noronia (směrem k obecnstvu): A co vy, no, co koukáte? Tak jsme to tu trochu vydrancovali, no! Netvařte se, že byste dokázali hospodařit líp! Nebo snad ano?“